

האומר פרק שלישי קידושין

סד.

עין משפט נר מצוה

א א מ"י פ"ח מהל' אסורי
 זבאה לכה כד סנה' לאוין
 רכא טוסי' אה"ע סמו' לו
 סעף כה:
ב ב מ"י ט' טוסי' ט' ט'
 סעף כו:
ג ג מ"י ט' טוסי' אה"ע
 ס' ז טע"ז ח:
ד ד מ"י פ"ט מהלכות
 אשות הלכה י טוסי' ט'
 אה"ע ס' לו סעף כ:
ה ה מ"י פ"ג מהלכות יוס
 הלכה א סנה' עשין נא
 טוסי' אה"ע ס' קט טוסי' ט'
ו ו מ"י ט' ט' ט' ט'
 ט' ט' ט' ט' ט' ט' ט'
ז ז טוסי' אה"ע ס' קט
 סעף ט'
ח ח טוסי' אה"ע ס' קט
 סעף ט'
ט ט טוסי' אה"ע ס' קט
 סעף ט'

יציב שערות סמכינן ארציב שערות דאין דרכס לזא קודס י"ג
 שנה"א זי נמי אס הם גדולים בקומה יש לסמוך על הסמינים והקומה
 ואפי' אין לו כי אס ז' שערות אצל הכא מיירי שלא הביא רק ז'
 שערות ולא הגדיל בקומה ולכן קאמר גמרא דלמכות ועושין אינו
 נאמן עוד פרי"ש שיעה אחרת דבמקום
 סימנין א"י עדות שניסב ור"מ א"כ
 מה אנו לריבין לנאמנותו של אציו
 וי"ל דמיירי הכא שציו העיד שבער
 עבר דמה או שמיס שאלכ בנו חלב
 או זא על הערוה והיה גדול כשעשה
 את העבירות אצל אין אנו יודעים
 אס היו לו ט' שנים צאמו הזמן או
 סימניס וזא לנאשמעינן דהאז נאמן
 לומר דאותו הזמן היו לו שנים או
 סימניס דליינו שמי שערות והיה ללא
 חשיב סימנין חד מינייהו נקט:
נאמן צנדרים. דעד אחד נאמן
 צאיסקוריס טימה הא אין
 נאמן אלא צדכר ט' צדכר וי"ל כיון
 דספו ליגדל עשאוכו כדכר שציו
 מיהו קשה מאי איריא אכ אפי' אחר
 נמי וי"ל דאז דייק טפי לדעת שני
 לפי שעליו מוטל להודיעו ללמתיס ולכן
 לאכ עשאוכו כציו ולא ללמתיס:

נאמן לנדריים ולחרמים ולהקדשות ולערכים
 אבל לא למכות ולעונשין: **מתני'** אקדשתי
 את בתאי קדשתיה וגרשתיה כשהיא קמנה
 והרי היא קמנה נאמן בקדשתיה וגרשתיה
 כשהיא קמנה והרי היא גדולה אינו נאמן
 גנשבות ופירתיה בין שהיא קמנה בין שהיא
 גדולה אינו נאמן: **גמ'** מאי שנא רישא ומאי
 שנא סיפא רישא בידיה סיפא לאו בידיה ולא
 והרי בידו להשיאה לחלל דקא פסלה
 מכהונה הא לא קשיא ט' כרבי דוסתאי בן
 יהודה דאמר בנות ישראל מקוה טהרה
 לחללין והרי בידו להשיאה לממזר כרבי
 עקיבא דאמר אין קדושין תופסין בחייבי
 לאוין הרי בידו להשיאה אלמנה לכהן גדול
 וכו' סימאי דרתניא ר' סימאי אומר מן הכל
 עושה ר' עקיבא ממזר חוץ מאלמנה לכהן
 גדול שהרי אמרה תורה ילא יקח זולא יחלל
 חלולים עושה ואין עושה ממזרים כר' ישבב
 דאמר בואו ונצווה על עקיבא בן יוסף שהיה
 אומר כל שאין לו ביהא בישראל הולד ממזר
 הניחא לר' ישבב אי למעמיה דנפשיה שפיר
 אלא אי לאפוקי מטעמא דר' סימאי קאתר
 הרי בידו להשיאה לחייבי עשה אמר רב
 דבידו הוא נהי דבידו לקדשה בידו לגרשה ועוד אילו אמר האי דלא
 ניחא בגוה מי מצי מקדש יהליה בעל כרחיה אלא אמר רב אישי רישא
 רחמנא הימניה ט' כרב הונא דאמר רב הונא אמר רב דמנין לאב שנאמן
 לאסור את בתו מן התורה שנאמר ואת בתו נתתי לאיש הזה לאיש אשרה הזה
 התורה בנישואין הימניה רחמנא לאב בשבוייה לא הימניה: **מתני'** ט' מי שהאמר
 בשעת מיתתו יש לי בנים נאמן יש לי אחים אינו נאמן: **גמ'** אלמא נאמן
 להתיר ואין נאמן לאסור נימא מתניתין דלא כר' נתן דתניא בשעת קידושין
 אמר יש לו בנים בשעת מיתה אמר אין לו בנים בשעת קידושין אמר אין לו
 אחים בשעת מיתה אמר יש לו אחים נאמן להתיר ואין נאמן לאסור דברי
 רבי ר' נתן אומר אף נאמן לאסור אמר רבא שאני התם כיון דבשעת מיתה
 קא הדר ביה ט' אימא קושטא קאמר אמר ליה אביי ולא כל דכן הוא השתא
 ומה התם דקא מרע ליה לדבוריה אמרת קושטא קאמר מתני' דלא קא מרע
 ליה לדבוריה לא כ"ש אלא אמר אביי ומתני' דלא מוחזק לן באחי ולא מוחזק
 לן בבני דאמרינן כיון דלא מוחזק לן בבני ולא באחי אמר יש לי בנים נאמן
 יש לי אחים אינו נאמן לאו כל כמיניה דאמר לה אכולי עלמא ברייתא
 דמוחזק

ולחרמים. אס חסרימו מנכסיהס היו חרס לזכר הצית וקדשים וכן
 אס אמר ערכי עלי' נערך: אצל לא נמוס. להחזיק שערותיהן
 בחזקת סימן ללקות ולהעניש: **מתני'** גיטסיס. קצתי את
 גיטה: והרי היא קטנה. עכשיו כשאמר עליה קן: נאמן. לפוסלה
 מן הכהונה: והרי היא גדולה.
 משגדלה אמר כן וקטנותה לא אמר
 אינו נאמן ומוותר לכהן: נשטיס.
 הרי היא פסולה לכהונה משום ספק
 זונה ובגמרא מפרש טעמא:
גמ' רישא צידו. צעודה קטנה צידו
 לקדשה לאחר ולחזור ולקבל גט
 הימנו הלכן נאמן דמה לו לשקר אי
 צעי פסול לה: סיפא לאו צידו.
 לקדשה משגדלה ולא למוסרה ציד
 עזב וכזכר לא גדולה ולא קטנה:
 והרי צידו. כשהיא קטנה: להשיאה
 לחלל. לנולד מאלמנה לכ"ג דאמר לקמן
 צפרק בתרא (דף עז): עמוני ומוזבי
 כומי נתין חלל וממזר מזלי ואדומי
 שצלו על כהנת לוייה וישאלית
 פסולה: כר' דוספאי טן יהודה. ס"ל
 לתנא דידן דאמר לקמן (דף עז). צנות
 ישאל מקור טהרה לחלליס דנת
 חלל זכר כשרה לכהונה ששמו
 טהרה את זרעו ויזין דצמו כשרה
 אלמנתו כשרה דכל שאתה נושא
 בתו אתה נושא אלמנתו הלכן אין
 צידו לפסול צמו קטנה מן הכהונה
 ואי"ת הרי צידו לפסלה קידושין
 וגירושין התם מכהונה פסול לה
 מתרומה לא פסול לה אס בת כהן
 היא אצל נשביט פסולה אף מן
 התרומה: והרי צידו להשיאה לממזר.
 דקיימא לן (לקמן דף סח). קידושין
 מופסין בחייבי לאוין וציד האז
 להשיאה לו צעזירה ותפסל מן
 התרומה: אין קידושין מופסין בחייבי
 לאוין. דאין ציד האז להשיאה אלא
 למי שקידושין מופסין זה והא דר"ע
 לקמן צפרקין (טס): ה"ג הרי צידו
להשיאה אלמנה לכ"ג וכו' סימאי.
 כלומר אס אלמנה היא הרי צידו
 להשיאה לכ"ג ואפי' לר"ע דאע"פ
 דחייבי לאוין היא מודה ר' עקיבא
 שקידושין מופסין לו זה: וכדנצי
סימאי. דאמר מן הכל שכן חייבי
 לאוין עושה ר' עקיבא הוולד ממזר
 דקסבר אין קידושין מופסין בחייבי
 לאוין חוץ מאלמנה לכ"ג: **שחי** אמרה
 סורה אלמנה לא יקח. וסמין ליה

א) הקטנה רש"ל וביה גריף
 ור"ש וי"ה צמחי וני
 הגריס שנהגות וחדוסיס,
 ב) לקמן ס. עז. טו.
 ג) נכמות: וי"ה ט' נכמות
 מט. כמות ט': לקמן
 סח. ט) נכמ"י: נוסף:
 לאכן. ו) נכמות כב. ע"ש
 היטב. ז) נכמ"י: לנישואין
 וי"ה רש"ל. ח) כ"ב קלד:
 ט) נכמ"י ודפ"ר: אמין.
 י) נכמ"י ר"ף נוסף: ערך
 פלוני עליו. ט) לקמן עה
 ע"א. ט) נכמ"י ר"ף: אשמן.
 ט) ואל"ש דשעת. ט) נכמ"י:
 אס היו לו צאמו הזמן לא
 שנים ולא סימניס. ועין רש"ל:
 ט) נכמ"י וי"ה ט' ט' ט' ט'
 ע"צ. ט) לקמן עז ע"ב. ט'
 ע"א. ט) ואל"ש שמתרנא.

תורה אור השלם

1. אלקמה וגרשה וקלח
 וזה את אלה לא קוח יא אם
 בתולה מעמיו יקח אשתה:
 יקרא כא יד
2. ואל יחלל יחלל בעמיו כי
 אביו יחלל וקדשו יקרא כא טו
3. ואמר אבי דבגר אל
 הזקנים את בתו נתתי לאיש
 הזה לאשה וישאלה:
 דברים כב טז

מוסף תוספות

- א. דסמכין ארובא. ואפי'
 למאן דחייש למיעוט מורה
 בהא דתלמא דלס שיחא
 היא כלל. מוס' הלא"ש. ב. אף
 למכות ועונשין. ט. ס. ג. לאביי
 דאמר בפי הוהין (גיטין נד):
 גבי שטרות עשיתי עפ"י
 נטמאו דלא מהימן אלא היכא
 דהווי בידו, ורבא נמי לא פליג
 אלא היכא דכי הווי בידו
 דבדמנא קיימא דאשכחיה
 לא אמר ליה ובתה הכי אמר
 ליה דאינו נאמן. מוס' הלא"ש
 ועי' מוס' כצ"י ומוס' טוין
 עסקו רק לאפי ועי' לקמן דף
 טו. מוס' ד"ה עומלו ופי"י.
 ד. שמאליו נעשה גדול הילכן
 בקל יש לנו להאמינו
 ולהוציאו מחזקת קטן. טס.
 ה. וירדע שסמכין עליו דמי
 קצת לאה דאמרינן לקמן
 (עד.) ג' נאמיס על הבכור,
 חיה ורבי ומו. טס.

תוס' ר"י הוקן

ומסתברא לחומרא עד דאמר
 אין משמעו ומכאן אתה למד
 דליכא מיד דע"מ שרצה
 שלא ימחה משמע ואפי'
 דברקפ כל הגט (גיטין כה,
 ***) אמרינן דמ"ד רצה אתה
 דמי לקדשתה וכו' אמר
 בריה, וק"ל בידו פק
 בתור איהו, ודברארייתא
 ליה ברה, ו(י) ומסתברא דהאי
 שיטה אילבא דמאן דלית ליה
 ע"מ כמעכשיו הוא אין
 הקדושין כלום בשעת נתינה,
 אבל בשעת ציו האב הוא
 דאריכתי למימר כשנתנה
 האב הוברי הרבר דבשעת
 נתינה הווי קדושין, אבל רבי
 דס"ל ע"מ כמעכשיו דמי
 נתנה הוא ולא צריכין
 בריהיה שהווי מקודשת משעה
 ראשונה ותיקיימי הנתינה,
 והיינו דסתם לן תנא במתני'
 רצה האב בקדשתה כמי
 שבתו שם. מותני'. נשמי
 ופדויה. והוי היא פסולה
 לכהונה משום ספק וזהו אינו
 נאמן, ובגמ' מפרש גמ',

מוסף רש"י

דאמר אין קדושין תופסין
 בחייבי לאוין. אין קדושין
 תופסין לנשה האסורה על
 התקדשה ללא, ופליגי רבנן
 עליה ואמרי חמייני כמימות
 הוא דלא תפסי אצל
 חמייני לאוין תפסי (סוטה
 יח). כהולין (מד): צביימא
 המזיר גרומתו ר"ע אומר
 אין לו זה קדושין (כתובות
 טז). מן הכל עושה ר'
 עקיבא ממזר. כל הטולסי
 חמייני לאוין (כתובות טז).
 מנין לאב שנאמן לאסור
 את בתו כשהיא קטנה או
 עברה שצדו לקדשה. כדאמרינן
 בערע עברה שנתפתמה (מו'
 מנין אלא אמר קדשיה לפלוני
 שאז נאמן לאסורה על הכל
 (כתובות כב). לאיש אשרה.
 לכל העולם, דלא ידעין לתנא,
 וזי אמר היה המילה לו (טס
 ע"ש). המשך בסוף התוספת.

תוס' ר"י הוקן (המשך)

לי אחים ומאחים מקשה
 דאילו בבנים מצוין למימר
 דנאמן כל כמה דהדר ביה.
 (שנא החם. בבביתא כיון
 דהווי ביה) מריבוריה קמא
 דאי בשעת (קדושין) [מיתה]
 קושטא קאמר שלא יהיה זה
 העון תלוי בו, אבל מתני'
 שלא אמר בשעת קדושין יש
 לי אחים, כי אמר השתא יש
 לי אחים לצעורה ולמיסרה קא
 מכוין. ודעת אביי דכ"ש היא.
 הלכן לפום האי טעמא איצ"י
 דמוחזק לן באחי ואמר אין לי
 אחים בשעת מיתה אמר
 הואיל ובידו לגרשה, כדארינן
 ביש נחללין (שם) ההוא
 דמוחזק לן דלית ליה ואמר
 בשעת מיתה דלית ליה, אמר
 רב יוסף למאי נחוש לה חזיא
 דהא מוחזק לן דלית ליה אחי,
 ועוד הא אמר בשעת מיתה
 דלית ליה אחי, מדקאמר ועוד
 ש"מ דהי"ק ועוד אפילו מוחזק
 דאית ליה אחי, ורבנן שמואל
 כתב שב (באן). (ור' נתן
 אומר אין נאמן). מדבריס שהיה
 אומר, ואצ"י דמכחיש עצמו
 קאמר ר' נתן דנאמן בשעת
 מיתה לאסרה, כ"ש במתני'
 דליכא הנהגה. ושני רבא
 דהאי הנהגתה שיהיה נאמן
 ומתני' וברייתא כולהו מיירי
 בהו גונזי דלא מוחזק לן לא
 באחי ולא בבני, ואקשי אביי
 דכ"ש הוא, אלא דאי בתרי
 גוויי איירי דמתני' דקאמר
 יש לי אחים אינו נאמן
 איירי דלא מוחזק לן באחי,
 הלכן ראו נאמן שרובה
 לאסורה ולא כל כמיניה,
 ורישא דקאמר יש לי בנים נאמן אלא ואל מוחזק לן [בבני] מטעם הואיל ובידו לגרשה כדארינן ביש
 נחללין, ואצ"י דקאמר התם דלא מוחזק לן באחי, ורישא דומיא דסיפא מה סיפא דלית ליה אחי
 אף רישא דלית ליה אחי וכו'. הלכן באמר יש לו בנים נאמן הואיל ובידו לגרשה. ואצ"י דבעל שאמר גרשתיה את אשתי דבידו
 לגרשה תולצת ולא מהימנת, שאני דקא מרע לנישואין והואיל וחזוין לה דיבאח תותי בעלה ולא פסק עליה קלא דאגירשא,
 משום דבידו לגרשה לא מהימנת ליה אלא לחומרא. אבל יש לי בנים דאמלנת אחיותי קא מסהי לא מרע ליה לנישואין משום
 דבידו לגרשה מהימנת ליה בין לקולא בין לחומרא. ברייתא דאתחוק לן באחי ולא בבני. דקאמר יש לי בנים בשעת קדושין
 וקאמר רבי דהאי דקאמר יש לי בנים אין לי אחים בשעת קדושין, מה לו לשקר, מאי אחי דבריה לרצויי להתקדש הרי יכול
 לצרונה בידן אחר שימך לה גירשתיה מהימן אף צנצור ויעשה לה הנאי על זה, הלכן מה לו לשקר.
 *אינו מוטב דאדרבה קולא הוא דכל זמן דלא אמר אין אינה מקודשת ועוד דודאי הלכה כתיב וני' רבנן פ"ג מהל' אשות וצ"ע
 (דו). **דאמר שצ"ל דבפ"כ כל הגט משמע דלמ"ד דלא אמרינן בריה אפי' רצה האב אינה מקודשת וק"ל ברי"ט וכו'. ***אולי
 צ"ל אלא דנדעו למוסרה למי שימך לה כשהיא קטנה, אלא דבכ"ש יצא ע"ה דאמא כי אמר יש